

Arrest

nr. 350 194 van 9 juli 2026
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juni 2025 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DIN, loco advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker dient op 27 januari 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Inzake dit verzoek beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 23 juni 2025 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Afghaans staatsburger van Arab origine en soennitisch moslim. Uw ouders trokken naar Pakistan ten tijde van de Russen en u bent geboren in Peshawar. Uw vader bezat gronden in zijn geboortedorp [S. A.], gelegen in het district Beshud van de provincie Nangarhar. Na zijn vertrek werden deze gronden in beslag genomen door verre familieleden, genaamd [N.], [S.] en [M. H.]. U en uw gezinsleden beschikten in Pakistan over POR (Proof of Registration) kaarten tot 2012, waarna jullie er illegaal verbleven. Na uw vertrek hebben uw familieleden opnieuw POR kaarten gekregen. U woonde op verschillende plaatsen in Peshawar en ging er naar een Afghaanse school tot deze moesten sluiten in 2016/2017. In Pakistan ontdekte u dat u op

jongens viel en niet op meisjes. Toen u ongeveer 14/15 jaar oud was begon u een seksuele relatie met [H.], een Afghaanse Pashtoun jongen. In 2015 reisde uw vader terug naar Afghanistan. Hij kreeg een klein gedeelte van zijn gronden terug waarna hij arbeiders in dienst nam om er op te bouwen. Na enkele dagen werd er een bom gevonden, volgens uw vader waren jullie verre familieleden de daders. Hij diende een klacht in bij het districtshuis en keerde terug naar Pakistan. Jullie kenden ook problemen met de Pakistaanse autoriteiten. Ze sloegen jullie en jullie moesten hen betalen. Op een dag werden u en uw vader door hen geslagen. U sloeg een agent met een steen en vluchtte weg. Daarop werd beslist dat u naar Afghanistan moest gaan. U vertrok in de laatste maand van 2020 naar uw paternale oom, [F. H.], in [S. A.]. Omwille van het grondconflict moest u er steeds binnen blijven. U hield zich bezig met het bekijken van porno op uw gsm. Na twee of drie dagen vertelde u aan uw neef [S.] dat u porno keek, u liet hem meekijken en gaf hem zelfs uw gsm zodat hij alleen kon kijken. Jullie hadden verschillende keren seksuele betrekkingen in het gastenverblijf van uw oom. Op een dag vergaten jullie de deur op slot te doen en de oudere broer van [S.] kwam binnen. Hij was in shock en probeerde uw handen vast te nemen. U slaagde erin om u gedeeltelijk aan te kleden en met de rest van uw kleren onder uw arm te vluchten door het raam. Vandaar ging u naar uw maternale oom die tolk was voor de Amerikanen en eveneens in Behsud woonde. Hij regelde uw reis naar Europa en begin 2021 verliet u Afghanistan. U reisde naar België en op 27 januari 2022 deed u hier een verzoek om internationale bescherming. Uw oom is eveneens vertrokken en verblijft nu in de Verenigde Staten. Na uw vertrek vernam u dat uw vader ongeveer elf maanden tot een jaar voor uw eerste onderhoud op het CGVS is overleden.

In geval van terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden omwille van seksuele geaardheid of het grondconflict met uw verre familieleden.

Ter staving van uw verzoek legde u uw originele POR kaart en deze van uw vader voor. Daarnaast legde u kopieën voor van volgende documenten: de POR kaarten van uw gezinsleden, de taskara van uw vader, documenten van een Afghaanse school in Pakistan, een bewijs van huurwaarborg op naam van uw vader, identiteitsdocumenten en foto's van uw oom van moederskant en twee familiefoto's.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

1) U biedt geen volledig zicht op uw reële situatie voor uw komst naar België en bij uitbreiding ook niet op uw identiteit.

Bij de registratie van uw verzoek op de DVZ verklaarde u geboren te zijn op 01.02.2006. Uit het leeftijdsonderzoek dd. 02.02.2022 bleek echter dat u reeds meerderjarig was. Er werd vastgesteld dat er met een redelijke wetenschappelijke zekerheid kon worden besloten dat u op die datum een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,8 jaar met een standaarddeviatie van een 1,7 jaar een goede schatting is. Er werd u dan ook de geboortedatum 01.01.2003 toegekend, hetgeen u aanvaardde. Op een verzoeker om internationale bescherming rust echter de verplichting om van bij aanvang correcte informatie te verschaffen over zijn identiteit en dus ook over zijn leeftijd.

U legde daarnaast een POR kaart voor met geldigheidsdatum 31 december 2012, waarop 01.01.2007 genoteerd staat als uw geboortedatum. Volgens de beschikbare informatie zijn deze POR kaarten afgeleverd in de periode 2010 tot 2012, wanneer u dus 3 tot 5 jaar oud was volgens deze zelfde kaart. Toch staat op deze kaart een foto van een ouder kind en niet van een kleuter. De nummers van de POR kaarten van u en uw gezinsleden werden met uw toestemming gecheckt door het UNHCR Pakistan. Uit de informatie van het UNHCR Pakistan blijkt dat u bij hen geregistreerd werd met de geboortedatum 01.01.2001. Van uw jongere zus [M.] wordt in de familiesamenstelling van het UNHCR geen melding gemaakt (Verklaring DVZ, vraag 17 en CGVS I, p. 9). In de fiche niet-begeleide minderjarige op de DVZ vermeldde u haar evenmin. Het familienummer waarmee u gekend bent bij het UNHCR stemt bovendien niet overeen met het familienummer op uw POR kaart. Hoe dan ook kan niet met 100% zekerheid vastgesteld worden dat u de persoon op de foto bent gezien deze minstens 13 jaar geleden moet genomen zijn. Hetzelfde geldt voor de foto van een kleuter, waarover het UNHCR Pakistan beschikt. Het is opmerkelijk dat de foto op uw POR kaart niet dezelfde is als de foto in de informatie van het UNHCR.

U beschikt niet over enig (begin van) bewijs dat u tot eind 2020 (CGVS I, p. 4 en CGVS II, p. 9) in Pakistan hebt verbleven. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er een kaartvernieuwingscampagne plaatsvond in 2014 en dat er nieuwe POR kaarten werden afgeleverd die geldig waren tot 31 december 2015. U en uw familieleden beschikten niet over dergelijke kaart (CGVS II, p. 3). Uw uitleg, met name dat er in 2015 nieuwe kaarten werden afgeleverd en dat sommige Afghanen deze konden krijgen en anderen niet, kan niet overtuigen (CGVS II, p. 3). Bovendien beschikken uw familieleden over POR kaarten afgeleverd op 3 juli 2021. Uit de informatie van het CGVS blijkt dat men om deze kaarten te krijgen de originele POR kaarten met vervaldatum 31 december 2015 moest meebrengen.

Verder blijkt uit de informatie van het CGVS dat de Pakistaanse kwaliteitskrant Dawn in 2009 berichtte dat er frauduleuze praktijken aan het licht waren gekomen bij het uitreiken van de POR kaarten in de beginperiode. Meerdere Afghaanse vluchtelingen hadden zich in verschillende registratiecentra geregistreerd en hadden meer dan één POR-kaart verkregen. Om fraude te vermijden, werden de gegevens van de geregistreerde Afghaanse vluchtelingen gecentraliseerd in een nationale databank. Een rapport van de Special Inspector General for Afghanistan Reconstruction (SIGAR) van augustus 2015 gaf aan dat het hernieuwingsproces van de POR-kaarten gevoelig was aan fraude. De National Database and Registration Authority (NADRA) vereiste niet dat een Afghaanse vluchteling persoonlijk verscheen om een POR-kaart te verlengen. De NADRA liet het gezinshoofd toe om de PoR-kaarten van het volledige gezin te hernieuwen. Een vertegenwoordiger van UNHCR Pakistan stelde tijdens een interview op 03 april 2017 met Cedoca in Islamabad in het kader van een fact-finding missie van Cedoca in april 2017 dat de POR-kaarten van geregistreerde Afghaanse vluchtelingen in Pakistan moeilijk te vervalsen zijn. De gegevens worden opgeslagen in een nationale databank die beheerd wordt door de NADRA. De POR-kaarten bevatten biometrische data (irisscan en vingerafdrukken) en persoonlijke gegevens en foto's van de personen in kwestie, volgens de vertegenwoordiger van UNHCR Pakistan. Het kan wel niet uitgesloten worden dat een persoon op een of andere manier een POR-kaart heeft verkregen van iemand anders en zich als deze persoon voordoet. Via UNHCR kan de echtheid en geldigheid van een PoR-kaart nagetrokken worden in de voornoemde databank op basis van het POR-kaart nummer. Dit is niet mogelijk via de vingerafdrukken van de persoon in kwestie.

Tot slot ziet het CGVS niet in waarom u foto's of kopieën van de POR kaarten van uw familieleden hebt afgedrukt op plastieke kaarten waardoor het lijkt alsof het originelen betreft (CGVS II, p. 3). Dit kan leiden tot verwarring en bovendien zijn er in België wettelijke bepalingen die dergelijke praktijken impliciet verbieden.

Uw verklaringen over uw verblijf in Afghanistan zijn niet eensluidend. Aanvankelijk verklaarde u dat u vanuit Afghanistan naar Europa was vertrokken (DVZ Mena fiche, p. 4). Daarna stelde u echter dat u gelogen had en nooit in Afghanistan was geweest (Verklaring DVZ, vraag 10 en 32). Op het CGVS wijzigde u opnieuw uw verklaringen en stelde u dat u eind 2020 naar Afghanistan ging en vandaar naar Europa bent vertrokken (CGVS I, p. 3). Over de organisatie van uw reis legde u eveneens tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u op de DVZ dat uw vader de reis had geregeld (DVZ Mena Fiche, p. 4 en Verklaring DVZ, vraag 31) terwijl u op het CGVS verklaarde dat het uw oom van moederskant was (CGVS II, p. 9).

Gelet op bovenstaande kan het CGVS niet anders dan besluiten dat u doelbewust zaken achterhoudt en geen volledig zicht biedt op uw identiteit en uw reële situatie voor uw komst naar België.

2) Er kan geen geloof worden gehecht aan uw voorgehouden seksuele geaardheid.

Het is niet geloofwaardig dat u in een land als Pakistan, waar homoseksualiteit bij wet verboden is, het risico nam om seksuele betrekkingen te hebben in de openbare ruimte, in een park of aan het water. Uw uitleg, met name dat u heel jong was en jullie steeds een plek kozen waar niemand was en het snel deden, weet geenszins te overtuigen. Bovendien wist u wel degelijk dat hetgeen jullie deden verboden was (CGVS II, p. 7 en 8).

Gevraagd om te vertellen over uw bewustwording van uw geaardheid bleef u vaag en zeer beperkt. U stelde louter dat u soms van jongens hield, met hen wilde zijn en hield van hun vriendschap. Gevraagd of u ooit gevoelens had voor meisjes antwoordde u van niet en voegde u toe dat u meer van jongens hield. Gevraagd of u in Pakistan ooit contact had met meisjes antwoordde u misschien, ja mijn contacten. Gevraagd of u met meisjes sprak, of dingen samen deed met hen antwoordde ontkennend (CGVS II, p. 7 en 8).

Het is allerm minst aannemelijk dat u aan uw neef, die u sinds uw kindertijd niet meer had gezien, vertelde dat u porno keek op uw gsm. Dat u hem ondertussen beter had leren kennen kan niet als uitleg worden aangenomen. Jullie zouden immers reeds na twee of drie dagen samen porno hebben gekeken en u zou hem zelfs uw gsm hebben gegeven zodat hij alleen kon kijken (CGVS II, p. 10 en 11). Bovendien verklaarde u dat de andere gezinsleden overdag thuis waren (CGVS II, p. 10). Dat uw neef, opgegroeid in een

conservatieve dorpsgemeenschap in Nangarhar, u kort na uw aankomst zou zeggen dat hij van jongens hield is evenmin geloofwaardig (CGVS II, p. 11).

Dat jullie, gelet op de Afghaanse context, seksuele betrekkingen zouden hebben gehad in het gasten-verblijf en dan nog zonder de deur op slot te doen is niet geloofwaardig. U wist bovendien dat het hebben van seksuele betrekkingen met iemand van hetzelfde geslacht verboden is in Afghanistan en verklaarde dat men hiervoor kan worden opgehangen of gestenigd (CGVS II, p. 12). Aan de manier waarop u uit het gastenverblijf zou gevlucht zijn, terwijl u naakt was en de broer van [S.] uw handen trachtte vast te houden, kan uiteraard evenmin enig geloof worden gehecht. Dat de broer van [S.] meteen aan al zijn vrienden en dorpelingen zou verteld hebben wat er gebeurd was, is hoogst onwaarschijnlijk aangezien hij zijn eigen familie hiermee ten schande bracht. Hiermee geconfronteerd kon u enkel zeggen dat u niet weet waarom hij dat deed en dat het heel dom was van hem (CGVS II, p. 13).

U hebt geen informatie over het lot van [S.]. U stelde dat u meent dat hij in Iran is omdat enkele jongens u dit vertelden (CGVS I, p. 8 en CGVS II, p. 13). Er kan echter verwacht worden dat u naar hem zou hebben geïnformeerd. Dat u nooit meer gepoogd hebt om hem te contacteren omdat u zich schaamde en jullie elkaar beschuldigden overtuigt geenszins (CGVS II, p. 13).

Uw verklaringen over uw relatie in België zijn vaag en te beperkt. U stelde dat uw partner [N.] heet maar [A.] genoemd wordt, dat hij van Roemeense origine is en dat jullie beiden in dezelfde wasserij werken. Zijn familienaam kent u echter niet (CGVS I, p. 13 en CGVS II, p. 13 en 14). Gevraagd om alles te vertellen wat u weet over [N.] kon u enkel zeggen dat u soms naar hem thuis gaat, dat jullie samen drinken en soms seks hebben. Gevraagd naar zijn familie, hobbies, karakter moest u het antwoord schuldig blijven en stelde u dat u door de taalbarrière niet veel weet over hem (CGVS, p. 14). Teneinde u de kans te bieden om meer te vertellen over uw partner werden u daarna specifieke vragen gesteld, maar u kon geen verdere informatie geven. U weet niet of hij broers of zussen heeft, noch hoe zijn ouders heten. Wat zijn hobby's zijn wist u evenmin, u stelde dat hij u soms uitnodigt om samen iets te drinken maar dat u steeds weigert (CGVS II, p. 14 en 15). Gevraagd waar [N.] op café gaat kon u enkel zeggen dat hotels, cafés en restaurants in het centrum van Brugge gelegen zijn (CGVS II, p. 15). Gevraagd naar [N.] zijn eerdere relaties stelde u dat hij er wel moet hebben gehad, maar dat u hier niets over weet. U zou hem hier ook nooit naar gevraagd hebben. Gezien jullie collega's zijn en u aangeeft dat jullie een duurzame relatie hebben kan verwacht worden dat u veel meer zou kunnen vertellen over uw partner (CGVS II, p. 16 en 17). U verklaarde immers dat u in de toekomst met een man wil trouwen en misschien zelfs met [N.] (CGVS II, p. 16) U gevraagd of u nog iets wilde vertellen over uw relatie met [N.] antwoordde u ontkennend (CGVS II, p. 17).

Hoewel u gevraagd werd om foto's voor te leggen van uzelf met [N.], heeft u dit tot op heden niet gedaan (CGVS II, p. 16).

Waar u in de bio van uw Facebookaccount de vermelding *I love boys* had toegevoegd (CGVS I, p. 13 en 14) dient opgemerkt dat u dit ondertussen hebt verwijderd en vervangen hebt door *works at Love Meow, I Love Jesus, by iLoveJesusonline.com and LOVE*. Het geheel van al het bovenstaande wijst er op dat dit account hebt aangemaakt ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming. U beschikt bovendien over een tweede facebookaccount op naam van [A. A.]. Op uw Tiktok pagina gebruikt u trouwens de hashtag '#justtrustallah'.

3) Uw verklaringen over het grondconflict zijn te vaag en te beperkt om er enig geloof aan te kunnen hechten

U verklaarde dat jullie een conflict hebben met kennissen, verre familieleden van uw vader die veel macht hadden (CGVS I, p. 7 en 15). Gevraagd naar de precieze familieband kon u enkel zeggen dat u denkt dat hun grootvader een neef is van uw grootvader (CGVS I, p. 18). Toen u tijdens het tweede onderhoud nogmaals werd gevraagd om de familieband toe te lichten kon u enkel zeggen dat het verre familieleden van uw vader zijn, afkomstig uit hetzelfde dorp. Gevraagd om uit te leggen wat u bedoelt met verre familie kon u enkel vaagweg zeggen dat ze banden hadden via huwelijken die zo'n veertig jaar geleden plaatsvonden (CGVS II, p. 4).

U kon drie van jullie belagers bij naam noemen, [N.], [S.] en [M. H.]. U stelde dat zij veel kinderen hebben en dat de kinderen van [N.] zich bij de taliban hebben aangesloten (CGVS I, p. 16 en 18). U wist echter niet hoeveel zonen [N.] heeft en u kon geen van de kinderen van [N.], [S.] of [M. H.] bij naam noemen (CGVS I, p. 18 en CGVS II, p. 4). Gevraagd hoe u wist dat ze voor de taliban werken moest u het antwoord schuldig blijven. U wist enkel te zeggen dat jullie dat konden rondvragen, dat u het aan uw moeder vroeg en u verwees naar een facebookprofiel dat volgens u toebehoort aan [N.] (CGVS II, p. 4 en groene map stuk 9). Dat dit profiel toebehoort aan een vijand van uw familie kan echter niet worden vastgesteld. U stelde dat dat [N.] een been heeft verloren maar ook hierover kon u niets meer vertellen (CGVS I, p. 18 en 19). Waarom deze personen een machtspositie zouden hebben wist u evenmin. U stelde dat ze ook gronden van anderen

in beslag hadden genomen maar u kon geen informatie geven over de andere slachtoffers (CGVS I, p. 19). Gevraagd om informatie te geven over [S.] kon u enkel zeggen dat u niet zoveel over hem weet, dat ze allemaal samen zijn en dat hij voor de taliban werkt (CGVS, p. 20). Over [M. H.] kon u enkel zeggen dat hij veel ruzie maakte, betrokken was in conflicten en dat hij ongeveer drie jaar voor uw eerste onderhoud op het CGVS vermoord werd door de overheid en dat hij al vijf, zes, acht of negen maanden dood was toen u naar Afghanistan ging (CGVS I, p. 20 en 21). Van een verzoeker om internationale bescherming kan echter verwacht worden dat hij meer gedetailleerde informatie kan verschaffen over de personen die hij vreest. U blijf hier echter in gebreke.

Uw verklaringen over de problemen van uw vader in 2015 zijn te beperkt. U stelde dat hij een klein deeltje van de gronden terugkreeg, dat hij ging bouwen op de grond, dat jullie belagers daar er een bom plaatsten en dat uw vader klacht indiende bij het districtshuis. U legde echter geen (begin van) bewijs voor van deze klacht. U stelde tevens dat de neven van [N.] werden gearresteerd maar vrijgelaten nadat ze zeiden dat het een explosief betrof uit de tijd van de oorlog met de Russen (CGVS I, p. 21). U later gevraagd hoe uw vader zeker kon zijn dat de jullie vijanden de bom hadden geplaatst kon u enkel zeggen dat uw vader dat wist en dat niemand anders het gedaan kon hebben (CGVS II, p. 5).

Op de DVZ maakte u trouwens geen enkele melding van dit grondconflict. U vermeldde er louter dat uw vader in 2015 terugkeerde naar Afghanistan om er een huis te bouwen maar dat de taliban bommen plaatsten (Vragenlijst CGVS, vraag 3.4).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw vluchtmotieven.

De door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande niets wijzigen. Uw POR kaart en deze van uw familieleden werden hierboven reeds besproken. Betreffende de taskara van uw vader en de documenten van de Afghaanse school dient gewezen te worden op de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf) en waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Het document betreffende een huurwaarborg in Pakistan is slechts een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan.

De foto's en documenten van uw oom hebben houden op zich geen verband met uw vluchtmotieven. Maar, hoe dan ook, kan niet worden vastgesteld dat deze daadwerkelijk toebehoren aan een familielid van uw. Van de voorgelegde familiefoto's kan hetzelfde gezegd worden. Bovendien wordt u er niet op afgebeeld. Bijkomend dient gewezen op uw bijzonder vage verklaringen over uw oom. Zo stelde u dat hij als tolk werkte voor de Amerikanen maar u wist niet eens bij benadering aan te geven waar hij werkte. Waar hij woont in de VS weet u evenmin. U stelde aanvankelijk dat u de foto's hebt geupload van het Facebookaccount van uw oom. Toen u dit wilde tonen op uw gsm bleek dat u niet bevriend bent met uw oom. U wijzigde daarop uw verklaringen en stelde dat uw oom de foto's naar u had gestuurd via WhatsApp (CGVS II, p. 6 en 7).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-05/2024_CG_AFG_Final.pdf) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen,

maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_2020505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsvername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsvername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjjiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjjiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire

situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. Het aandeel Afghanen met een acute voedselonzeekerheid daalde in 2023 van 40 naar 29%. UNOCHA geeft aan dat in 2024 bijna 24 miljoen Afghanen humanitaire hulp nodig hebben. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de

rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021 en kende 2023 een stagnatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact

gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan en ook in 2024 bleef het aantal gedwongen repatriëringen zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door taliban-personeel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als

'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risico-bepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden herhaald dat u geen volledig zicht biedt op uw reële situatie voor uw vertrek naar Europa. Maar, hoe dan ook, dient vastgesteld dat u reeds 18 jaar oud was op het moment van uw vertrek. U verklaarde bovendien dat u in Pakistan enkel contact had met Afghanen en er naar een Afghaanse school ging (CGVS I, p. 12). Er kan dan ook worden aangenomen dat u op het moment van uw vertrek naar Europa al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U spreekt bovendien zowel Pashtou als Dari en u verklaarde een soennitisch moslim te zijn (CGVS I, p. 3 en 6 en CGVS II, p. 2).

Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van 3,5 jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

U haalt aan dat u in België werkt in een wasserij en in uw vrije tijd alleen naar het strand gaat (CGVS II, p. 16). U verklaart dat u soms contact hebt met uw Afghaanse collega's buiten het werk en een goed contact hebt met drie Afghanen in uw opvangcentrum (CGVS II, p. 16). Uit uw sociale media blijkt eveneens dat u zich hier in Afghaanse middens ophoudt.

Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geledingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse

waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, § 5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker gaat in op de verschillende motieven in de bestreden beslissing op basis waarvan de commissaris-generaal zijn asielrelaas ongeloofwaardig heeft bevonden en tracht deze te weerleggen.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend in Rome op 4 november 1950 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker zet uiteen dat de veiligheids-, mensenrechten- en humanitaire situatie in Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban drastisch is verslechterd. Hij citeert uit verschillende artikelen en/of rapporten die een beeld schetsen van de veiligheids-, mensenrechten- en humanitaire situatie in Afghanistan, en vermeldt hierbij de weblinks.

Verzoeker benadrukt dat de grove mensenrechtenschendingen in het land worden bewerkstelligd door de enorm strikte interpretatie van de sharia die de taliban hanteren. Hierbij wordt elke uitdaging van hun beleid gezien als een uitdaging van het geloof zelf, met executies en wrede, onmenselijke en vernederende straffen als gevolg. In deze situatie is een terugkeer naar Afghanistan volgens hem in strijd met artikel 3 van het EVRM. In het bijzonder wijst hij op een reëel risico op mensenrechten-schendingen of op onmenselijke of vernederende behandelingen door de taliban tegen (gepercipieerde) ‘*verwesterde Afghanen*’ die reeds bepaalde tijd in het buitenland hebben gewoond. Afghanen die terugkeren uit het Westen worden volgens hem door de taliban gezien als ongelovigen of afvalligen, spionnen en verraders. Er wordt hen, zo stelt hij, een gewijzigde politieke overtuiging en houding ten aanzien van religie toegeschreven, wat volgens artikel 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet volstaat voor een gegronde vrees voor vervolging. Hij stelt al 3,5 jaar in België te verblijven en volledig te zijn geïntegreerd en verwesterd, minstens bij een terugkeer door de taliban als verwesterd te zullen worden beschouwd. Hij betoogt enkel nog de Westerse waarden te delen. Hij voert ook aan dat geen nauwkeurige, actuele informatie beschikbaar is over terugkeerders uit Europa en de taliban in 2021 aankondigden dat afgewezen asielzoekers in Europa na terugkeer voor de rechtbank zouden moeten verschijnen. Tot heden is volgens hem geen duidelijk standpunt van de taliban omtrent terugkeerders uit het Westen gekend.

Verzoeker betoogt daarnaast dat hij zich nergens op een veilige wijze kan vestigen in Afghanistan. Hij erkent dat er sinds de machtsovername door de taliban een periode van daling was wat betreft het aantal onschuldige burgerslachtoffers, maar stelt dat dit eind 2022 en begin 2023 opnieuw in stijgende lijn ging. Hij verwijst naar een rapport van Nansen van 2022 waarin het standpunt wordt ingenomen dat het geweld tot op zekere hoogte ook nog op burgers in het algemeen is gericht en dat veiligere en beter toegankelijke wegen niet gelijk staan aan een significante verbetering van de veiligheid op de wegen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) zou zich volgens dit rapport niet baseren op accurate en evenwichtige informatie en de gekende landeninformatie selectief citeren. Zo zou het geen rekening houden met een bron die stelt dat er wel nog verschillende risico’s zijn verbonden aan het reizen via de weg, zoals het feit dat ISKP gebruik maakt van explosieven op de weg, de risico’s in verband met checkpoints van de taliban en de vele gerapporteerde ‘*roadside bombs*’. Verzoeker voert ten slotte aan dat verweerder geen of onvoldoende rekening houdt met de groeiende dreiging van ISKP voor de burgerbevolking in Afghanistan.

2.3. Verzoeker vraagt in hoofddorde hem de vluchtelingenstatus te verlenen, ondergeschikt hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst subsidiair de bestreden beslissing ingevolge artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet te vernietigen teneinde de commissaris-generaal toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen en een nieuwe beslissing te nemen.

3. Aanvullende nota's overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid (oud) van de Vreemdelingenwet

3.1. Op 9 februari 2026 maakt verweerder een aanvullende nota over waarin hij bijkomend verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023;
- SEM, "*Focus Afghanistan – Return from abroad*", februari 2025.

3.2. Op 11 februari 2026 legt verzoeker een eerste aanvullende nota neer met enerzijds enkele foto's om aan te tonen dat hij " *affectieve en intieme relaties met mannen in België*" heeft en ter ondersteuning van zijn homoseksuele identiteit en anderzijds enkele stukken ter ondersteuning van zijn "*verwestering*", met name een certificaat van een gevolgde opleiding Nederlands tweede taal, een deelcertificaat van de module "*basis schilder- en behangwerk*", zijn cv en een van zijn rapporten bij Ligo.

3.3. Op de terechtzitting legt verzoeker een tweede aanvullende nota neer met een getuigenverklaring over zijn "*uitstekende integratie*" en ter bevestiging van zijn homoseksuele geaardheid.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Voorafgaande opmerkingen

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Tijdens zijn interviews op het CGVS van 23 mei 2023 en 5 juli 2023 beriep verzoeker – die stelt te zijn geboren in Peshawar, Pakistan – zich op een vrees om te worden gedood bij terugkeer naar Afghanistan omwille van enerzijds zijn seksuele geaardheid en anderzijds een grondconflict met verre familieleden. Hij verklaarde dat zijn vader gronden bezat in diens geboortedorp gelegen in het district Beshud van de provincie Nangarhar in Afghanistan, die na diens vertrek in beslag waren genomen door verre familieleden. In 2015 reisde zijn vader terug naar Afghanistan. Hij kreeg een klein gedeelte van zijn gronden terug en nam arbeiders in dienst om er op te bouwen. Na enkele dagen werd er een bom gevonden. Zijn vader diende een klacht in bij het districtshuis en keerde terug naar Pakistan. Verzoeker zelf ontdekte in Pakistan dat hij op jongens viel. Toen hij ongeveer 14 of 15 jaar oud was, begon hij een seksuele relatie met een Afghaanse Pashtoun jongen. Na een incident waarbij hij in Pakistan was betrokken, werd hij door zijn familie – eind 2020 – naar een paternale oom in Afghanistan gestuurd. Hij had vervolgens verschillende keren seksuele betrekkingen met een neef van hem in het gastenverblijf van zijn oom. Op een dag werden ze betrappt door een andere neef van hem. Hij vluchtte door het raam en een maternale oom van hem, die tolk was voor de Amerikanen, regelde zijn reis naar Europa. Hij stelt Afghanistan te hebben verlaten begin 2021.

Ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming en dit asielrelaas legde verzoeker op het CGVS de originele "*Proof of Registration*"- of POR-kaart van hemzelf en zijn vader voor. Daarnaast legde hij kopieën van volgende documenten voor: de POR-kaarten van zijn overige gezinsleden, de taskara van zijn vader, documenten van een Afghaanse school in Pakistan, een bewijs van huurwaarborg op naam van zijn vader, twee familiefoto's en ten slotte identiteitsdocumenten en foto's van zijn oom van moederskant. Hij verwees ook naar een Facebookprofiel dat zou toebehoren aan een ver familielid dat is verwickeld in het grondconflict. Bij zijn aanvullende nota's legt verzoeker nog enkele foto's met mannen voor om aan te tonen dat hij "*affectieve en intieme relaties met mannen in België*" heeft en een getuigenverklaring ter ondersteuning van zijn homoseksuele geaardheid.

4.2.2. De Raad stelt allereerst vast dat de voorgelegde stukken in de huidige stand van zaken op zichzelf niet volstaan om een gegronde en persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

De POR-kaarten zeggen allereerst op zich niets over verzoekers vluchtrelaas. Op deze kaarten wordt verder ook nog ingegaan.

Betreffende de taskara van verzoekers vader en de documenten van de Afghaanse school, wijst de Raad er op dat uit de door verweerder aangebrachte objectieve landeninformatie in de "*COI Focus: Afghanistan; Corruptie en documentenfraude*" van 14 januari 2021 blijkt dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op

aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid. Aan Afghaanse stukken kan bijgevolg maar een beperkte bewijswaarde worden gehecht. Bovendien legde verzoeker louter een kopie van deze documenten voor, net als van het bewijs van huurwaarborg op naam van zijn vader. Aan kopieën kan hoe dan ook nauwelijks enige bewijswaarde worden toegekend, omdat ze makkelijk zijn te vervalsen.

De voorgelegde foto's en documenten van zijn maternale oom houden verder op zich geen verband met verzoekers vluchtmotieven. Bovendien kan niet worden vastgesteld dat deze stukken daadwerkelijk toebehoren aan een familielid van verzoeker. Van de voorgelegde familiefoto's kan hetzelfde worden gezegd en hierop staat verzoeker niet afgebeeld, wat hij niet betwist. Evenmin kan worden vastgesteld dat het Facebookprofiel toebehoort aan een persoon met wie verzoekers familie zou zijn verwikkeld in een grondconflict.

Bij zijn aanvullende nota's legt verzoeker nog enkele foto's met mannen voor om aan te tonen dat hij *"affectieve en intieme relaties met mannen in België"* heeft. Aan dergelijke privéfoto's kan echter weinig bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt getoond. De mannen met wie verzoeker staat afgebeeld, kunnen ook helemaal niet worden geïdentificeerd en evenmin worden verdere stukken van deze personen toegevoegd, waardoor de precieze relatie met deze personen zeer onduidelijk blijft en niet kan worden uitgesloten dat deze foto's louter ten behoeve van de huidige beroepsprocedure zijn genomen. Ook de voorgelegde getuigenverklaring – waarin wordt getuigd over verzoekers stappen om zich te integreren, waaraan *"[met] zijn expliciete toestemming"* wordt toegevoegd dat verzoeker homoseksueel is – vertoont verder een zeer duidelijk gesolliciteerd karakter, zonder dat blijkt dat de betreffende persoon voor deze laatste verklaring voortgaat op meer dan verzoekers eigen verklaring hierover. Uit deze brief blijkt ook niet dat deze persoon zelf homoseksueel is of een relatie met verzoeker zou hebben (gehad) en het is volstrekt onduidelijk waarop hij zich steunt om dit te stellen. Hiermee blijkt niet dat deze simpele verklaring op zichzelf enige werkelijke bewijswaarde kan worden toegedicht.

4.2.3. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

4.2.4. Voorafgaand aan het eigenlijke onderzoek van verzoekers verklaringen omtrent zijn asieltrelaas, stelt de Raad vast dat, zoals terecht werd geoordeeld door de commissaris-generaal, verzoeker doelbewust zaken achterhoudt en geen volledig zicht biedt op zijn identiteit en reële situatie voor zijn komst naar België, gelet op de volgende vaststellingen.

(1) Allereerst gaf verzoeker bij de indiening van zijn beschermingsverzoek op te zijn geboren in februari 2006, wat zou betekenen dat hij net geen 16 jaar en dus minderjarig was. Uit het leeftijdsonderzoek bleek echter dat hij op dat moment ouder was dan 18 jaar, vermoedelijk 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Hij ging hierop akkoord met de correctie van zijn geboortedatum naar 1 januari 2003.

(2) De Raad treedt nog de volgende vaststellingen van de commissaris-generaal bij met betrekking tot de door verzoeker voorgelegde POR-kaart en het voorgehouden verblijf in Pakistan tot eind 2020: *"U legde daarnaast een POR kaart voor met geldigheidsdatum 31 december 2012, waarop 01.01.2007 genoteerd staat als uw geboortedatum. Volgens de beschikbare informatie zijn deze POR kaarten afgeleverd in de periode 2010 tot 2012, wanneer u dus 3 tot 5 jaar oud was volgens deze zelfde kaart. Toch staat op deze kaart een foto van een ouder kind en niet van een kleuter. De nummers van de POR kaarten van u en uw gezinsleden werden met uw toestemming gecheckt door het UNHCR Pakistan. Uit de informatie van het UNHCR Pakistan blijkt dat u bij hen geregistreerd werd met de geboortedatum 01.01.2001. Van uw jongere zus [M.] wordt in de familiesamenstelling van het UNHCR geen melding gemaakt (Verklaring DVZ, vraag 17 en CGVS I, p. 9). In de fiche niet-begeleide minderjarige op de DVZ vermeldde u haar evenmin. Het familienummer waarmee u gekend bent bij het UNHCR stemt bovendien niet overeen met het familienummer op uw POR kaart. Hoe dan ook kan niet met 100% zekerheid vastgesteld worden dat u de persoon op de foto bent gezien deze minstens 13 jaar geleden moet genomen zijn. Hetzelfde geldt voor de foto van een kleuter, waarover het UNHCR Pakistan beschikt. Het is opmerkelijk dat de foto op uw POR kaart niet dezelfde is als de foto in de informatie van het UNHCR."*

U beschikt niet over enig (begin van) bewijs dat u tot eind 2020 (CGVS I, p. 4 en CGVS II, p. 9) in Pakistan hebt verbleven. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er een kaartvernieuwingscampagne plaatsvond in 2014 en dat er nieuwe POR kaarten werden afgeleverd die geldig waren tot 31 december 2015. U en uw familieleden beschikten niet over dergelijke kaart (CGVS II, p. 3). Uw uitleg, met name dat er in 2015 nieuwe kaarten werden afgeleverd en dat sommige Afghanen deze konden krijgen en anderen niet, kan niet overtuigen (CGVS II, p. 3). Bovendien beschikken uw familieleden over POR kaarten afgeleverd op 3 juli 2021. Uit de informatie van het CGVS blijkt dat men om deze kaarten te krijgen de originele POR kaarten met vervaldatum 31 december 2015 moest meebrengen.

Verder blijkt uit de informatie van het CGVS dat de Pakistaanse kwaliteitskrant Dawn in 2009 berichtte dat er frauduleuze praktijken aan het licht waren gekomen bij het uitreiken van de POR kaarten in de beginperiode. Meerdere Afghaanse vluchtelingen hadden zich in verschillende registratiecentra geregistreerd en hadden meer dan één POR-kaart verkregen. Om fraude te vermijden, werden de gegevens van de geregistreerde Afghaanse vluchtelingen gecentraliseerd in een nationale databank. Een rapport van de Special Inspector General for Afghanistan Reconstruction (SIGAR) van augustus 2015 gaf aan dat het hernieuwingsproces van de POR-kaarten gevoelig was aan fraude. De National Database and Registration Authority (NADRA) vereiste niet dat een Afghaanse vluchteling persoonlijk verscheen om een POR-kaart te verlengen. De NADRA liet het gezinshoofd toe om de PoR-kaarten van het volledige gezin te hernieuwen. Een vertegenwoordiger van UNHCR Pakistan stelde tijdens een interview op 03 april 2017 met Cedoca in Islamabad in het kader van een fact-finding missie van Cedoca in april 2017 dat de POR-kaarten van geregistreerde Afghaanse vluchtelingen in Pakistan moeilijk te vervalsen zijn. De gegevens worden opgeslagen in een nationale databank die beheerd wordt door de NADRA. De POR-kaarten bevatten biometrische data (irisscan en vingerafdrukken) en persoonlijke gegevens en foto's van de personen in kwestie, volgens de vertegenwoordiger van UNHCR Pakistan. Het kan wel niet uitgesloten worden dat een persoon op een of andere manier een POR-kaart heeft verkregen van iemand anders en zich als deze persoon voordeet. Via UNHCR kan de echtheid en geldigheid van een PoR-kaart nagetrokken worden in de voornoemde databank op basis van het POR-kaart nummer. Dit is niet mogelijk via de vingerafdrukken van de persoon in kwestie.

Tot slot ziet het CGVS niet in waarom u foto's of kopieën van de POR kaarten van uw familieleden hebt afgedrukt op plastieken kaarten waardoor het lijkt alsof het originelen betreft (CGVS II, p. 3). Dit kan leiden tot verwarring en bovendien zijn er in België wettelijke bepalingen die dergelijke praktijken impliciet verbieden.”

(3) Zoals verzoeker op zich niet betwist, waren zijn verklaringen over zijn verblijf in Afghanistan bovendien niet eensluidend, zoals wordt aangetoond aan de hand van de volgende – correcte – motivering: “Aanvankelijk verklaarde u dat u vanuit Afghanistan naar Europa was vertrokken (DVZ Mena fiche, p. 4). Daarna stelde u echter dat u gelogen had en nooit in Afghanistan was geweest (Verklaring DVZ, vraag 10 en 32). Op het CGVS wijzigde u opnieuw uw verklaringen en stelde u dat u eind 2020 naar Afghanistan ging en vandaar naar Europa bent vertrokken (CGVS I, p. 3). Over de organisatie van uw reis legde u eveneens tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u op de DVZ dat uw vader de reis had geregeld (DVZ Mena Fiche, p. 4 en Verklaring DVZ, vraag 31) terwijl u op het CGVS verklaarde dat het uw oom van moederskant was (CGVS II, p. 9).”

Verzoeker betoogt allereerst dat “de context waarin [zijn] gegevens tot stand zijn gekomen” wordt miskend. Hij verduidelijkt dat, zoals hij verklaarde op het CGVS, zijn geboortedatum wordt vermeld op zijn originele POR-kaart die hij kreeg als kind. Hij stelt zich, wat zijn leeftijd betreft, simpelweg te hebben gebaseerd op zijn POR-kaart en de verklaring van zijn moeder. Nog stelt hij dat hij niet was betrokken bij de administratieve registratie van zijn geboortedatum en dat er hem geen intentionele onjuistheid kan worden verweten. Hij voert aan dat hij nooit heeft gepoogd zijn identiteit of leeftijd te verhullen of te manipuleren.

De door verzoeker ingeroepen “context” betreft aldus louter zijn eigen verklaringen, aangevuld door een bewering dat hem geen intentionele onjuistheid kan worden verweten wat zijn identiteit of leeftijd betreft. Dit kan niet volstaan om de motivering dat hij geen volledig zicht biedt op zijn identiteit te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. De door verzoeker initieel opgegeven geboortedatum in februari 2006 stemt ook helemaal niet overeen met de vermelde geboortedatum op de POR-kaart op zijn naam, met name januari 2007, wat zijn bewering al ontkracht dat hij zich op deze kaart zou hebben gebaseerd. Dat hij verder enerzijds verklaarde dat hij zich baseerde op wat zijn moeder zei en anderzijds dat hij bij nader inzien dacht dat de hem in België gegeven leeftijd juist is (notities persoonlijk onderhoud CGVS van 23 mei 2023, hierna: NPO 1, p. 5), is ook weinig overtuigend. Er mag immers toch worden aangenomen dat een moeder de leeftijd van haar kinderen min of meer juist kan inschatten en deze alleszins niet drie jaar jonger dan in werkelijkheid zou inschatten. Verzoekers betoog komt niet verder dan blote beweringen. Nog belangrijker is dat verzoeker met zijn uitleg hoegenaamd niet ingaat op de volgende pertinente vaststellingen of hierop een ander licht laat schijnen:

- Verzoekers POR-kaart is uitgereikt in de periode 2010 tot 2012 en volgens deze kaart – die dus een geboortedatum in januari 2007 vermeldt – was hij op dat ogenblik drie tot vijf jaar oud, terwijl de foto een ouder kind toont.
- Onder de naam van verzoeker staat bij UNHCR Pakistan dan weer een persoon geregistreerd met een geboortedatum in januari 2001 en zijn jongere zus M. wordt door hen ook niet vermeld in de familiesamenstelling. Verzoeker zelf vermeldde haar initieel tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 27 januari 2022 ook helemaal niet.
- Het familienummer op verzoekers POR-kaart komt niet overeen met het familienummer waarmee hij is gekend bij UNHCR.
- Het is niet mogelijk met zekerheid vast te stellen dat het kind op de POR-kaart verzoeker is, gelet op het gegeven dat deze foto minstens 13 jaar geleden moet zijn genomen.
- De foto op de POR-kaart is eigenaardig genoeg niet dezelfde als de foto in de informatie van het UNHCR.

Verzoeker betwist verder de door het CGVS aan zijn dossier toegevoegde landeninformatie niet dat er een kaartvernieuwingscampagne plaatsvond in 2014, maar betoogt dat vele Afghanen na 2012 zonder documenten verbleven in Pakistan, zoals hij verklaarde op het CGVS, en dit noch een tegenstrijdige noch een ongeloofwaardige verklaring is. Dit betoog doet allereerst helemaal geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker niet beschikt over enig (begin van) bewijs dat hij tot eind 2020 in Pakistan heeft verbleven. In het door de commissaris-generaal aangebrachte COI-rapport *“Pakistan – Situation of Afghan refugees”* van mei 2022 kan verder worden gelezen dat elke Afghaan met een POR-kaart die verviel in december 2012 in aanmerking kwam om zijn kaart te zien hernieuwd in 2014 (p. 49). Minstens is de Raad van oordeel dat van verzoeker in een dergelijke situatie een meer concrete uitleg mag worden verwacht waarom hij en zijn familieleden geen nieuw kaarten konden verkrijgen dan een loutere bewering dat *“sommige Afghanen [...] die [konden] krijgen en andere niet”*. In de gegeven omstandigheden, en waar verzoeker voorhoudt steeds in Pakistan bij zijn familie te hebben verbleven, zou toch mogen worden verwacht dat hij hierover meer concrete en doorleefde verklaringen kan afleggen, zoals over pogingen die zijn familie deed om nieuwe kaarten te verkrijgen of de redenen waarom dit niet lukte. Hiervan is in het geheel geen sprake. Verzoeker laat daarenboven de bijkomende vaststelling ongemoeid dat hij voor zijn voorgehouden familieleden wel nog POR-kaarten afgeleverd op 3 juli 2021 voorlegde, terwijl volgens de door het CGVS bijgebrachte informatie hiervoor de originele POR-kaarten met vervaldatum 31 december 2015 moesten worden meegebracht en dit terwijl verzoeker voorhoudt dat zijn familieleden geen dergelijke kaarten hadden. Het is wel zeer merkwaardig te noemen dat zijn familieleden in 2015 geen nieuwe POR-kaarten zouden hebben verkregen, maar dit in 2021 plots geen probleem meer vormde *“omdat [d]e andere kaarten waren vervallen”* (NPO 1, p. 6).

Verzoeker ontkent daarnaast dat hij poogde te misleiden of vervalsen, met de afdruk van enkele POR-kaarten op plastieken kaarten. Hij stelt dat dit enkel werd gedaan zodat deze documenten beter konden worden bewaard. Nog stelt hij hierover dat hij minderjarig of jongvolwassen was op het moment van voorlegging van deze documenten en hij niet verantwoordelijk kan worden gehouden voor *“de administratieve procedures van [zijn] ouders of familieleden”*. Hierover wordt evenwel op zich niet gezegd dat verzoeker trachtte te misleiden of vervalsen, maar wel dat niet kan worden ingezien waarom hij foto's of kopieën van de POR-kaarten van zijn familieleden afdruckte op plastieken kaarten waardoor het lijkt alsof het originelen zijn, terwijl dit kan leiden tot verwarring en er in België wettelijke bepalingen zijn die dergelijke praktijken impliciet verbieden. Verzoekers betoog is andermaal niet van aard een wezenlijk ander licht te kunnen werpen op deze beoordeling. Zijn uitleg dat hij dit deed louter opdat deze documenten beter konden worden bewaard, is een weinig aannemelijke uitleg, nu hiervoor meer eenvoudige manieren bestonden, zoals de betreffende stukken digitaal opslaan. Gelet op de resultaten van het leeftijdsonderzoek moet nog worden opgemerkt dat hij wel degelijk reeds meerderjarig was toen hij deze documenten heeft voorgelegd. Hij kan ook niet enerzijds erkennen dat hij dit zelf heeft gedaan en anderzijds stellen dat hij hiervoor niet verantwoordelijk kan worden gehouden. Alleszins betreft dit ook slechts een bijkomend, niet-determinerend, motief.

Verzoeker verklaart ten slotte zijn eerdere, niet-waarheidsgetrouwe, verklaringen op de DVZ dat hij nooit in Afghanistan zou zijn geweest en dat zijn vader zijn reis zou hebben geregeld, door er op te wijzen dat hij ten tijde van dit gehoor *“uiterst angstig en onzeker was over de mogelijke gevolgen van [zijn] verklaringen”*. Hij herhaalt zijn verklaringen op het CGVS dat hij op de DVZ niet reeds vertelde over zijn verblijf in Afghanistan door de relatie die hij er had met zijn neef en doordat hij toen nog niet wist dat homoseksualiteit hier normaal is. Hij wijst nog op de jonge leeftijd waarop hij is gevlucht en benadrukt dat hij zijn eerdere fouten spontaan heeft rechtgezet bij aanvang van zijn (eerste) interview op het CGVS, zo ook waar het een maternale oom – die tolkte voor de Amerikanen – was die zijn reis naar Europa regelde. Hij stelt op het CGVS gedetailleerd, concreet en consistent zijn aankomst in Afghanistan, het verblijf bij zijn paternale oom, het seksuele incident en de daaropvolgende vlucht en de hulp van zijn maternale oom bij zijn vlucht te hebben beschreven, waarvoor hij citeert uit zijn verklaringen op het CGVS. Hij stelt dat *“[d]e vermeende inconsistentie tussen “vader” en “oom” als reisorganisator [...] eerder het gevolg [is] van verwarring of angst tijdens het DVZ-interview, dan van kwaad opzet”*.

Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat hij niet één keer, maar twee keer zijn verklaringen wijzigde over zijn (al dan niet) verblijf in Afghanistan. Bij zijn allereerste interview op de DVZ op 27 januari 2022 gaf hij aan dat hij ongeveer één jaar eerder uit Afghanistan was vertrokken en dit een beslissing was van zijn vader omwille van de Taliban en de oorlog. Bij zijn interview op de DVZ op 13 mei 2022 luidde het dat hij eigenlijk nooit in Afghanistan heeft gewoond en er zelfs nooit zou zijn geweest. Op het CGVS luidde het opnieuw dat hij wel degelijk in Afghanistan verbleef, voorafgaand aan zijn reis naar Europa. Dergelijke verklaringen dragen evident niet bij aan verzoekers geloofwaardigheid en hij slaagt er ook niet in om een aannemelijke uitleg te geven voor deze wisselende verklaringen. Het door verzoeker aangevoerde zou mogelijk kunnen verklaren dat hij niet vanaf het begin melding maakte van zijn homoseksuele relatie, maar is niet aanvaardbaar als verklaring waarom hij over zijn concrete verblijfplaatsen voor de komst naar België of over wie zijn reis naar Europa regelde tegenstrijdige verklaringen aflegde. De Raad ziet geen enkele aanvaardbare reden waarom verzoeker “angstig”, “onzeker” of “beschaamd” zou moeten zijn om hierover vanaf het begin waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen. Mocht dit betoog van verzoeker werkelijk enige grond hebben, zou trouwens mogen worden verwacht dat hij in zijn eerste verklaringen op de DVZ ook niet zou hebben gesproken over een verblijf in Afghanistan, terwijl hij in zijn eerste interview op 27 januari 2022 gewoon verklaarde vanuit Afghanistan te zijn vertrokken. Ook kan verzoeker zich niet verschuilen achter zijn jonge leeftijd bij vertrek. Op basis van de resultaten van het leeftijdsonderzoek, die verzoeker niet betwist, moet worden aangenomen dat hij rond de achttien jaar oud was bij zijn voorgehouden vertrek uit Afghanistan begin 2021. Er valt niet in te zien hoe deze leeftijd bij vertrek verklaart of rechtvaardigt dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de kwesties of hij al dan niet in Afghanistan heeft verbleven en over wie zijn reis organiseerde. Dat er door verwarring of angst op de DVZ zou zijn genoteerd dat zijn vader, en niet zijn oom die zou hebben getolkt voor de Amerikanen, zijn reis organiseerde, is ook niet meer dan een blote en allesbehalve overtuigende bewering. Verzoeker gaat trouwens nergens concreet in op de volgende terechte vaststellingen: *“Bijkomend dient gewezen op uw bijzonder vage verklaringen over uw oom. Zo stelde u dat hij als tolk werkte voor de Amerikanen maar u wist niet eens bij benadering aan te geven waar hij werkte. Waar hij woont in de VS weet u evenmin. U stelde aanvankelijk dat u de foto's hebt geupload van het Facebookaccount van uw oom. Toen u dit wilde tonen op uw gsm bleek dat u niet bevriend bent met uw oom. U wijzigde daarop uw verklaringen en stelde dat uw oom de foto's naar u had gestuurd via WhatsApp (CGVS II, p. 6 en 7).”*

4.2.5. Na lezing van het rechtsplegingsdossier, stelt de Raad daarenboven – in navolging van de commissaris-generaal – vast dat verzoeker er niet in is geslaagd aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van zijn seksuele geaardheid of omwille van een grondconflict. Dit omwille van een geheel van vaagheden en oppervlakkigheden, inconsistenties en onaannemelijkheden in zijn verklaringen die maken dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid en vluchtrelaas. De hierna volgende pertinente en draagkrachtige vaststellingen in de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, worden door de Raad bijgetreden. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

4.2.6. De Raad gaat allereerst in op de door verzoeker ingeroepen vrees op grond van zijn homoseksuele geaardheid. In dit verband herinnert de Raad er aan dat het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) heeft gesteld dat homoseksuelen een sociale groep vormen wanneer ze voldoen aan de twee cumulatieve voorwaarden die daartoe worden gesteld. Ten eerste moeten de leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven. Ten tweede moet deze groep in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12).

Blijkens de bestreden beslissing wordt er evenwel geen geloof gehecht aan verzoekers voorgehouden seksuele oriëntatie en aan zijn relaties met mannen, onder wie zijn neef.

Een aangevoerde homoseksuele geaardheid kan slechts aannemelijk worden geacht wanneer de verzoeker om internationale bescherming blijkt geeft van een diepgaande emotionele, affectieve en seksuele aantrekking tot personen van hetzelfde geslacht (UNHCR, *Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, Genève, 2012, nr. 8). Waar de verzoeker zou menen dat het feit dat een geaardheid zich enkel heeft ontplooid op seksueel gebied, voldoende is om te behoren tot een groep van mensen met een homoseksuele geaardheid, benadrukt de Raad dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen seksuele praktijken, seksuele gerichtheid en genderidentiteit (ibid., nrs. 8-11). Aangezien een seksuele praktijk niet noodzakelijk samenvalt met een seksuele gerichtheid, maakt het louter onderhouden van seksuele contacten met mannen op zich nog geen homoseksuele geaardheid aannemelijk. Een seksuele gerichtheid is immers niet enkel seksueel gedrag, maar heeft ook betrekking op emoties en

affectie (EASO, *Judicial Analysis: Evidence and credibility assessment in the context of the Common European Asylum System*, 2018, p. 179).

Van een verzoeker mag daarom worden verwacht dat hij in zijn verklaringen meer doet dan enkel seksuele praktijken toe te lichten. Aldus moet nader worden onderzocht of verzoekers voorgehouden seksuele gerichtheid op personen van hetzelfde geslacht geloofwaardig is. Hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, komt het aan de verzoeker om internationale bescherming toe om zijn beweerde homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op hun beurt (onder meer) moeten worden gezien in het licht van het al dan niet homofob karakter van de samenleving waaruit de verzoeker afkomstig is. De verklaringen die een verzoeker over zijn seksuele gerichtheid heeft afgelegd, vormen het uitgangspunt in de asielprocedure, te meer wanneer de verzoeker geen bewijskrachtige elementen kan verschaffen aangaande zijn gerichtheid en/of wanneer er een gebrek is aan specifieke informatie betreffende de status van LGBT in het land van herkomst. Daarbij moeten stereotiepe opvattingen over homoseksuelen worden vermeden.

Bijgevolg kan worden verwacht dat verzoeker doorleefde verklaringen aflegt over zijn eigen homoseksuele bewustwording, ervaringen en relaties en de eigenheid van zijn homoseksualiteit, wat dit voor hem en zijn omgeving heeft betekend, wat de situatie is voor homoseksuelen in zijn land van herkomst en hoe zijn ervaringen, volgens zijn relaas, in het algemene beeld passen. Dit geldt nog meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar homoseksualiteit maatschappelijk onaanvaardbaar of strafbaar is gesteld. In die situatie is het de vraag of en hoe de verzoeker zich daaraan heeft aangepast en hoe hij dit heeft beleefd. De commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, mogen van een verzoeker om internationale bescherming die zichzelf identificeert als homoseksueel verwachten dat hij overtuigend is voor wat betreft zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid. Van een verzoeker om internationale bescherming die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn homoseksualiteit mag bijgevolg een omstandig, gedetailleerd en coherent relaas worden verwacht (UNHCR, *ibid.*, nrs. 62-66 en UNHCR, *Guidance Note on Refugee Claims relating to sexual orientation and gender identity*, Genève, 2008, nrs. 35-36; HvJ 25 januari 2018, C-473/16, pt. 28; HvJ 2 december 2014, gevoegde zaken C148/13 tot en met C-150/13, pt. 49, 62).

4.2.7. In navolging van de commissaris-generaal is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden homoseksuele geaardheid en aan de hiermee verband houdende problemen die hij stelt te hebben gekend in Afghanistan, zoals blijkt uit de volgende pertinente en draagkrachtige vaststellingen hieromtrent die steun vinden in het administratief dossier en die door de Raad worden bijgetreden:

(1) Verzoeker komt allereerst niet verder dan vage en zeer beperkte verklaringen wanneer hij wordt gevraagd om te vertellen over zijn bewustwording van zijn geaardheid, zoals wordt vastgesteld in de bestreden beslissing. Het is ook niet geloofwaardig dat verzoeker in een land als Pakistan, waar homoseksualiteit bij wet is verboden, het risico zou nemen om seksuele betrekkingen te hebben in de openbare ruimte, in een park of aan het water. Zijn uitleg, met name dat hij heel jong was en ze steeds een plek kozen waar niemand was en het snel deden, weet terecht niet te overtuigen.

Verzoeker herhaalt zijn verklaringen over de ontdekking van zijn gevoelens voor mannen, met name dat hij soms hield van jongens, vrienden met hen wilde zijn en hield van hun vriendschap, ook fysiek, en over zijn relatie met een jongen in Pakistan, met name dat hij een jongen kende die werkte in een stoffenwinkel en soms seks met hem had. Nog wijst hij op zijn antwoord, gevraagd om meer te vertellen over deze jongen, dat hij ook andere vrienden had maar meer hield van deze jongen en op zijn antwoord, gevraagd om meer te vertellen over hoe de relatie startte, dat hij heel jong was toen, dat hij soms naar hem ging en de jongen soms naar hem kwam en ze soms naar parken gingen. Ook wijst hij op zijn verklaring, gevraagd hoe hij wist of de jongen eveneens van hem hield op een fysieke manier, dat de jongen naar hem kwam en hij naar de jongen en hij het merkte aan hun gesprekken en dat nadat de jongen hem zei dat hij van hem hield, hij ook van de jongen hield. Hij herhaalt ten slotte zijn verklaring dat hij geen gevoelens had voor meisjes en meer van jongens hield. Door het louter herhalen van deze verklaringen toont verzoeker nog niet aan dat de voormelde beoordeling de concrete inhoud van de gehoorverslagen miskent.

Aan de hand van voormelde verklaringen betoogt verzoeker verder dat de gedane beoordeling de psychologische realiteit miskent van jongeren die opgroeien in vijandige contexten en gesloten gemeenschappen. Zo stelt hij amper veertien of vijftien oud te zijn geweest toen hij voor het eerst gevoelens ontwikkelde voor jongens, met name voor een leeftijdgenoot uit de buurt in Peshawar. Hij betoogt dat uit zijn verklaringen een jeugdige ontdekking van zijn identiteit, gestuurd door verliefdheid en seksuele nieuwsgierigheid, blijkt. Verzoeker kan aan de hand van de voormelde zeer oppervlakkige en vage verklaringen over de ontdekking van zijn geaardheid – die op geen enkel ogenblik doorleefd overkomen – echter helemaal niet overtuigen van een *“jeugdige ontdekking van zijn identiteit, gestuurd door verliefdheid”*. Van verzoeker, die afkomstig is uit een land waar LGBTQ+ personen niet worden geaccepteerd en

homoseksualiteit strafbaar is, mag worden verwacht dat er sprake was van enig (denk)proces waarbij hij zich onder andere de vraag stelde wat het voor hem betekent om 'anders' te zijn dan wat de maatschappij en de wet van hem verwachten en verlangen en op welke wijze hij daaraan een invulling kon en wou geven. Dergelijk proces ontbreekt volledig in verzoekers verklaringen. Hij slaagde er niet in om, rekening houdend met zijn profiel, doorleefde en voldoende concrete verklaringen af te leggen over de persoonlijke ontdekking van zijn gevoelens voor mannen sinds zijn veertiende of vijftiende en hoe hij dit beleefde binnen de hiervoor vijandige maatschappelijke context.

Verzoeker herhaalt verder zijn verklaringen over hoe hij zijn leeftijdgenoot in Peshawar ontmoette. Hij betoogt dat zijn uitleg dat ze steeds een plek kozen waar niemand was en "*het zo snel mogelijk [deden]*", logisch is binnen de context van jeugdige onzekerheid en emotionele impulsiviteit. Hij benadrukt dat jongeren vaak handelen buiten het bereik van risico-inschatting, zeker wanneer ze verliefd zijn en gebukt gaan onder geheimhouding en schaamte. Uit wat voorafgaat, volgt evenwel dat verzoeker helemaal geen doorleefde verklaringen aflegde over enige gevoelens van (ontdekking van) verliefdheid op jongens. Bovendien wees de commissaris-generaal, hierin niet tegengesproken door verzoeker, op de geschetste context waarbij homoseksualiteit in Pakistan bij wet is verboden. Hij betwist ook niet dat hij hiervan, ook in het verleden, op de hoogte was. Gelet op deze maatschappelijke context, maakt het wijzen op een mogelijke jeugdige onzekerheid of emotionele impulsiviteit het nog niet aannemelijk of geloofwaardig dat hij op een publieke plaats in Pakistan dergelijke risico's zou nemen. Zijn uitleg dat ze een plek kozen waar niemand was en "*het zo snel mogelijk [deden]*", komt ook andermaal niet verder dan een zeer algemene en oppervlakkige uitleg, die niet doorleefd kan worden genoemd. In de geschetste context zou minstens mogen worden verwacht dat verzoeker, rekening houdend met zijn nog jonge leeftijd, meer reflectie zou hebben vertoond met betrekking tot de zeer ernstige consequenties die konden volgen indien ze werden betrappt of concretere verklaringen over genomen voorzorgsmaatregelen zou hebben afgelegd. Dat de enige voorzorgsmaatregel die verzoeker aanhaalde, erin bestond dat ze een plek kozen waar niemand was en ze het zo snel mogelijk deden, mist overtuigingskracht.

(2) Er kan daarnaast evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de relatie die hij stelt te hebben gehad met zijn neef in Afghanistan. Allereerst is het niet aannemelijk dat hij aan zijn neef, die hij sinds zijn kindertijd niet meer had gezien, al in de eerste dagen na zijn aankomst in Afghanistan vertelde dat hij porno keek op zijn gsm. Zijn uitleg hiervoor – met name dat hij hem ondertussen beter had leren kennen – kan niet overtuigen, nu ze reeds na twee of drie dagen samen porno zouden hebben gekeken en hij zijn neef zelfs zijn gsm zou hebben gegeven zodat deze alleen kon kijken. Bovendien verklaarde hij dat de andere gezinsleden overdag gewoon thuis waren, wat zijn verklaringen enkel maar des te ongeloofwaardiger maakt. Nog is het in de Afgaanse context ongeloofwaardig dat zijn neef, opgegroeid in een conservatieve dorpsgemeenschap in Nangarhar, hem kort na zijn aankomst reeds zou zeggen dat hij van jongens hield en dat hij en zijn neef seksuele betrekkingen zouden hebben gehad in het gastenverblijf en zelfs zonder de deur op slot te doen, en dit des te meer nu hij zelf verklaarde dat ze hiervoor konden worden opgehangen of gestenigd. Ook aan zijn verklaringen over de manier waarop hij uit het gastenverblijf zou zijn gevlucht, terwijl hij naakt was en de neef die hen betrapte zijn handen trachtte vast te houden, kan weinig geloof worden gehecht. Zijn verklaringen dat de neef die hen betrapte meteen aan al zijn vrienden en dorpingen zou hebben verteld wat er was gebeurd, is eveneens hoogst onwaarschijnlijk, nu deze neef hiermee zijn eigen familie te schande bracht. Hiermee geconfronteerd, kon verzoeker ook enkel zeggen dat hij niet weet waarom zijn neef dat deed en dat het heel dom was van hem, wat de ongeloofwaardigheid van zijn relaas niet kan herstellen. Verzoeker kan ten slotte geen informatie geven over het lot van zijn neef. Hij heeft nooit getracht om hem te contacteren, zoals van hem zou kunnen worden verwacht. Dat hij zich schaamde en ze elkaar beschuldigden, volstaat niet als uitleg waarom hij dit op geen enkel ogenblik deed.

Verzoeker toont opnieuw niet concreet aan dat met deze beoordeling de concrete inhoud van de gehoorverslagen of de psychologische realiteit van jongeren die opgroeien in vijandige contexten en gesloten gemeenschappen wordt miskend. Zo toont hij allereerst niet concreet aan dat zijn verklaringen niet correct zouden zijn weergegeven. Verder moet andermaal worden vastgesteld dat in de geschetste context, en gelet op de zeer ernstige consequenties bij betrapping, het terecht ongeloofwaardig is dat verzoeker en zijn neef zo lichtzinnig zouden hebben gehandeld, zoals hierboven wordt aangegeven.

Verzoekers zeer algemene betoog dat hij na zijn vlucht uit Pakistan emotioneel kwetsbaar was en op zoek naar verbinding, dat het contact met zijn neef spontaan verliep, dat ze veel praatten, persoonlijke interesses (zoals pornografisch materiaal) deelden en een wederzijdse aantrekking ontdekten en dat hij door trauma en schuldgevoelens later geen contact meer zocht met zijn neef, is ook ontoereikend om afbreuk te doen aan de gedane beoordeling of hierop een ander licht kan werpen.

Verzoeker beperkt zich voor het overige tot het herhalen van bepaalde van zijn – duidelijk in rekening gebrachte – verklaringen zoals afgelegd op het CGVS en het op algemene wijze betogen dat hij, binnen zijn culturele en religieuze context, wel consequent, concreet en herkenbaar zou hebben verteld over zijn gevoelens en zijn relatie met zijn neef, wat evenwel wordt tegengesproken door de hierboven gedane

vaststellingen en alleszins niet concreet aannemelijk wordt gemaakt. Verzoeker slaagt er hiermee niet in om de gedane beoordeling met betrekking tot deze verklaringen met concrete argumenten te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

(3) Verzoekers verklaringen over zijn homoseksuele relatie in België zijn daarnaast ook vaag en te beperkt, zoals concreet wordt onderbouwd door de volgende vaststellingen in de bestreden beslissing die steun vinden in het administratief dossier: *“U stelde dat uw partner [N.] heet maar [A.] genoemd wordt, dat hij van Roemeense origine is en dat jullie beiden in dezelfde wasserij werken. Zijn familienaam kent u echter niet (CGVS I, p. 13 en CGVS II, p. 13 en 14). Gevraagd om alles te vertellen wat u weet over [N.] kon u enkel zeggen dat u soms naar hem thuis gaat, dat jullie samen drinken en soms seks hebben. Gevraagd naar zijn familie, hobbies, karakter moest u het antwoord schuldig blijven en stelde u dat u door de taalbarrière niet veel weet over hem (CGVS, p. 14). Teneinde u de kans te bieden om meer te vertellen over uw partner werden u daarna specifieke vragen gesteld, maar u kon geen verdere informatie geven. U weet niet of hij broers of zussen heeft, noch hoe zijn ouders heten. Wat zijn hobby's zijn wist u evenmin, u stelde dat hij u soms uitnodigt om samen iets te drinken maar dat u steeds weigert (CGVS II, p. 14 en 15). Gevraagd waar [N.] op café gaat kon u enkel zeggen dat hotels, cafés en restaurants in het centrum van Brugge gelegen zijn (CGVS II, p. 15). Gevraagd naar [N.] zijn eerdere relaties stelde u dat hij er wel moet hebben gehad, maar dat u hier niets over weet. U zou hem hier ook nooit naar gevraagd hebben. Gezien jullie collega's zijn en u aangeeft dat jullie een duurzame relatie hebben kan verwacht worden dat u veel meer zou kunnen vertellen over uw partner (CGVS II, p. 16 en 17). U verklaarde immers dat u in de toekomst met een man wil trouwen en misschien zelfs met [N.] (CGVS II, p. 16) U gevraagd of u nog iets wilde vertellen over uw relatie met [N.] antwoordde u ontkennend (CGVS II, p. 17).”*

Verzoeker betoogt, enerzijds, dat deze beoordeling getuigt van een ongenueanceerde en stereotiepe invulling van wat een *“duurzame relatie”* is en, anderzijds, dat het uitgangspunt van de commissaris-generaal dat er sprake zou zijn van een vaste of duurzame relatie onjuist is en hij zulks nooit heeft verklaard. Hij stelt enkel te hebben verklaard dat hij misschien ooit met een man zou willen trouwen en dit misschien met N., wat *“een vorm van toekomstdenken en openheid”* is, eerder dan een objectieve beschrijving van een feitelijk partnerschap. Hij stelt op geen enkel ogenblik te hebben verklaard dat hij exclusief samenleefde of een exclusieve liefdesband had met N. Integendeel stelt hij te hebben verklaard dat ze soms seks hadden, soms samen dronken, maar hij ook andere contacten had met mannen. Hiervoor citeert hij uit het tweede gehoorverslag van het CGVS.

Verzoeker gaf evenwel aan dat hij al sinds november 2022 – en dus meerdere maanden – een relatie had met deze man (NPO 1, p. 11), alsook dat hij, sinds hij met deze man samen is, niet meer zo actief was op een datingapp en hij in de toekomst misschien wel met deze man zou willen samenwonen en trouwen (notities persoonlijk onderhoud CGVS van 5 juli 2023, hierna: NPO 2, p. 15). Hiermee gaf hij zelf aan dat zijn voorgehouden relatie toch een zekere ernst had. De Raad volgt verzoeker niet waar hij meent dat het *“ongenuanceerd”* of *“stereotiep”* zou zijn om in deze situatie van hem een minimum aan persoonlijke informatie over zijn partner te verwachten.

De Raad neemt er verder akte van dat, zoals verzoeker thans stelt, helemaal geen sprake was van een vaste of duurzame relatie. Hiermee maakt hij de voorgehouden homoseksuele geaardheid evenwel nog niet aannemelijk. In dit verband wordt ook opgemerkt dat verzoekers huidige verklaringen dat hij geen exclusieve liefdesband had met N. en hij integendeel ook contacten had met andere mannen, niet bepaald in overeenstemming is met zijn werkelijke verklaringen op het CGVS, zoals hij deze nochtans zelf aanhaalt in zijn verzoekschrift. Zo verklaarde hij op het CGVS dat hij, sinds hij met N. samen is, niet meer zo actief is op een datingapp alsook dat hij nooit een date had met een andere man of jongen in België (NPO 2, p. 15).

Verzoeker wijst er verder op dat zijn relatie met N. voornamelijk fysiek en vrijblijvend was en hij niet diepgaand met hem communiceerde over familie of verleden, mede door de taalbarrière. Hiervoor citeert hij andermaal uit het tweede gehoorverslag op het CGVS. Gelet op deze elementen, en zijn steeds voortdurende zoektocht naar zijn identiteit in een nieuwe omgeving, is het volgens hem perfect begrijpelijk dat hij weinig weet over de familiale achtergrond, hobby's of relaties van N. Dit is volgens hem niet ongeloofwaardig, maar een eerlijke en nuchtere weergave van hoe veel losse relaties in de praktijk verlopen. Hij benadrukt te zijn opgeroep in een repressieve context waarin homoseksualiteit strafbaar is en wordt onderdrukt. Hij stelt dat bijgevolg zijn sociale en relationele vorming fragmentair en voorzichtig is en niet altijd is gebonden aan klassieke romantische verwachtingen. Hij betoogt dat zijn relatie met N. past in een traject van ontdekking, nieuwsgierigheid en tijdelijke intimiteit en dat het gegeven dat hij niet vroeg naar diens eerdere relaties past binnen deze realiteit. Hij voert aan dat rekening moet worden gehouden met *“de context waarin [hij zijn] seksuele identiteit nog steeds verkent”*.

De Raad herinnert er evenwel aan dat een aangevoerde homoseksuele geaardheid slechts aannemelijk wordt gemaakt wanneer de verzoeker om internationale bescherming blijkt geeft van een diepgaande emotionele, affectieve en seksuele aantrekking tot personen van hetzelfde geslacht en dat het louter

onderhouden van seksuele contacten met mannen op zich nog geen homoseksuele geaardheid aannemelijk maakt. Een seksuele gerichtheid is immers niet enkel seksueel gedrag, maar heeft ook betrekking op emoties en affectie. Het komt verzoeker aldus toe om zijn beweerde homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen. Verzoeker komt in wezen doorheen zijn verklaringen niet verder dan te stellen dat hij samen iets gaat drinken met zijn voorgehouden partner in België en ze vervolgens (soms) seks hebben. Hij weet niets persoonlijks over deze partner te vertellen en getuigt evenmin van enige werkelijke interesse in diens persoon. Zoals reeds werd aangehaald, gaf hij nochtans aan dat hij, sinds hij met deze partner is, niet meer zo actief is op een datingapp en verklaarde hij dat hij nooit een date had met een andere man of jongen in België. Hiermee geeft hij hoegenaamd geen blijk van een diepgaande emotionele en affectieve aantrekking tot personen van hetzelfde geslacht. Uit zijn verklaringen blijkt helemaal geen concrete en doorleefde zoektocht naar zijn identiteit of homoseksuele geaardheid in een nieuwe omgeving. Dit nadat eerder ook reeds werd vastgesteld dat hij evenmin concrete en doorleefde verklaringen aflegde over de ontdekking van zijn geaardheid binnen de repressieve Afghaanse en/of Pakistaanse context waar homoseksualiteit niet wordt aanvaard en zeer streng wordt bestraft.

(4) De Raad sluit zich ten slotte aan bij de volgende beoordeling in de bestreden beslissing: *“Waar u in de bio van uw Facebookaccount de vermelding I love boys had toegevoegd (CGVS I, p. 13 en 14) dient opgemerkt dat u dit ondertussen hebt verwijderd en vervangen hebt door works at Love Meow, I Love Jesus, by iLoveJesusonline.com and LOVE. Het geheel van al het bovenstaande wijst er op dat dit account hebt aangemaakt ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming. U beschikt bovendien over een tweede facebookaccount op naam van [A. A.]. Op uw Tiktok pagina gebruikt u trouwens de hashtag #justtrustallah’.”*

Volgens verzoeker houdt deze beoordeling geen rekening met de context van online intimidatie en sociale druk waaronder hij lijdt. Hij stelt te hebben verklaard dat hij zich niet veilig voelde op sociale media nadat hij last kreeg met andere Afghanen in België die zijn profiel hadden bekeken en dat hij om deze reden de vermelding *“I love boys”* heeft verwijderd. Nog merkt hij op dat hij zich schaamde, omdat hij negatieve reacties kreeg van mensen uit zijn gemeenschap. Deze uitleg is volstrekt ongeloofwaardig. Indien verzoeker deze vermelding zou hebben verwijderd na online intimidatie of na het krijgen van negatieve reacties uit zijn gemeenschap, zou immers mogen worden aangenomen dat hij dit vervolgens niet zou hebben vervangen door *“works at Love Meow, I Love Jesus, by iLoveJesusonline.com and LOVE”*. Met zijn betoog versterkt verzoeker eigenlijk enkel maar de beoordeling dat het er alles van heeft dat dit account louter ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek werd aangemaakt.

Verder stelt verzoeker dat het gegeven dat hij een tweede Facebookaccount heeft geen afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid en het niet ongewoon is dat jongeren met een migratieachtergrond meerdere profielen gebruiken voor verschillende netwerken, met name één voor de familie en gemeenschap, één voor vrienden en één voor publieke aanwezigheid. Hij merkt op dat het uit voorzorg is dat hij zijn seksuele identiteit niet op elk profiel deelt. Hij duidt dat hij afkomstig is uit een soennitisch islamitisch milieu en stelt dat het gebruik van religieus getinte hashtags zijn seksuele geaardheid niet uitsluit, maar dit de interne strijd en complexiteit van zijn identiteit bevestigt. Hiermee weerlegt verzoeker opnieuw de vaststelling niet dat het er alles van heeft dat hij een Facebookaccount heeft aangemaakt louter ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij erkent, minstens impliciet, ook dat hij dit account niet (heeft) gebruikt voor zijn familie of mensen uit zijn gemeenschap. Verder kan verzoeker zijn TikTok-pagina met de hashtag *#justtrustallah’* niet meer doen zeggen dan wat hieruit blijkt, met name dat hij zich hierop uit als moslim. Hieruit kan geen interne strijd omtrent zijn seksuele geaardheid of *“complexe identiteit”* blijken.

Verzoeker stelt samenvattend nog dat hij geloofwaardige, spontane en consistente verklaringen aflegde over zijn seksuele geaardheid en dat zijn manier om te spreken over verliefdheid, fysieke aantrekking en schaamte kenmerkend is voor jongeren die hun identiteit ontwikkelen in onderdrukkende omgevingen. De elementen die als ongeloofwaardig worden afgewezen, zijn volgens hem perfect te plaatsen binnen het psychologisch profiel van een jonge homoseksueel die zoekt naar erkenning en veiligheid. Dit betoog kan, gelet op de voorgaande bespreking, niet overtuigen en beperkt zich tot een subjectieve eigen beoordeling van zijn verklaringen, zonder de hieromtrent gedane vaststellingen te weerleggen of in een ander daglicht te stellen of een en ander concreet aan te tonen. Uit wat voorafgaat blijkt dat nadrukkelijk rekening werd gehouden met verzoekers afkomst uit een land waar homoseksualiteit maatschappelijk onaanvaardbaar en strafbaar is. Er wordt enkel van hem verwacht dat hij, rekening houdend met zijn profiel, voldoende doorleefde en concrete verklaringen kan afleggen over de persoonlijke ontdekking van zijn gevoelens voor mannen en hoe hij dit beleefde in een maatschappij die daar extreem negatief tegenover staat. Hij weerlegt de beoordeling niet dat hij hierin niet is geslaagd en geen blijk geeft van een doorleefd persoonlijk proces van het besef van iemands eigen homoseksualiteit. Ook zijn verklaringen over een relatie die hij zou hebben gehad in België zijn ontdaan van elke vorm van emotionele en affectieve aantrekking tot personen van hetzelfde geslacht.

4.2.8. Er kan ten slotte evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen over het grondconflict.

Het is allereerst al opmerkelijk dat verzoeker op de DVZ geen enkele melding maakte van dit grondconflict. Hij vermeldde er louter dat zijn vader in 2015 terugkeerde naar Afghanistan om er een huis te bouwen maar dat de taliban bommen plaatsten.

In dit verband wijst verzoeker op het *“klassiek verschijnsel”* dat asielzoekers bij hun eerste verklaringen slechts één van de vervolgingsgronden vermelden, meestal deze die het meest urgent of persoonlijk aanvoelt, *“zoals de vervolging omwille van seksuele geaardheid”*. Deze uitleg slaat in het geval van verzoeker echter helemaal nergens op, nu dit veronderstelt dat hij op de DVZ wel reeds zou hebben gesproken over een vrees omwille van zijn seksuele geaardheid, wat helemaal niet het geval was. Verder herhaalt verzoeker slechts dat hij, zoals dit in rekening is gebracht, in de *“vragenlijst CGVS”* wel reeds verwees naar het plaatsen van bommen door de taliban en voegt hieraan toe dat hij de link met zijn verre familie later op het CGVS heeft toegelicht. Aldus weerlegt hij de voormelde beoordeling niet en werpt hij hierop evenmin een ander licht. Indien verzoeker werkelijk omwille van het grondconflict vervolging vreest, mag terecht van hem worden verwacht dat hij, vanaf het ogenblik dat hij hiertoe de kans krijgt, dit essentieel aspect van zijn relaas duidelijk naar voor zou brengen.

Verzoekers verklaringen over het grondconflict zijn daarenboven te vaag en te beperkt. Zo bleek hij niet in staat om voldoende gedetailleerde informatie te verschaffen over de personen die hij stelt te vrezen, zoals van hem als verzoeker om internationale bescherming zou mogen worden verwacht. Zoals op correcte wijze werd vastgesteld in de bestreden beslissing, kon hij de precieze familiebanden niet verduidelijken en evenmin duiden waarom deze personen een machtspositie hebben. Hij kon bovendien geen van de kinderen van zijn belagers bij naam noemen. Hij hield voor dat de kinderen van een van zijn belagers zich bij de taliban zouden hebben aangesloten, maar kon niet toelichten hoeveel zonen deze belager had of concreet duiden hoe hij weet dat ze voor de taliban werken. Zoals reeds werd gesteld, kan ook niet worden vastgesteld dat het Facebookprofiel waarnaar verzoeker verwees toebehoort aan een vijand van zijn familie. Hij gaf nog aan dat zijn belagers ook gronden van anderen in beslag zouden hebben genomen, maar kan geen informatie geven over de andere slachtoffers. Verder kon hij niet toelichten hoe een van zijn belagers een been zou hebben verloren en is de informatie die hij kon geven over zijn belagers zeer beperkt, zoals terecht werd vastgesteld in de bestreden beslissing.

De Raad treedt daarenboven de beoordeling in de bestreden beslissing bij dat verzoekers verklaringen over de problemen van zijn vader in 2015 ook te beperkt bleven: *“U stelde dat hij een klein deeltje van de gronden terugkreeg, dat hij ging bouwen op de grond, dat jullie belagers daar er een bom plaatsten en dat uw vader klacht indiende bij het districtshuis. U legde echter geen (begin van) bewijs voor van deze klacht. U stelde tevens dat de neven van [N.] werden gearresteerd maar vrijgelaten nadat ze zeiden dat het een explosief betrof uit de tijd van de oorlog met de Russen (CGVS I, p. 21). U later gevraagd hoe uw vader zeker kon zijn dat jullie vijanden de bom hadden geplaatst kon u enkel zeggen dat uw vader dat wist en dat niemand anders het gedaan kon hebben (CGVS II, p. 5).”*

Verzoeker herhaalt grotendeels zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd op het CGVS, met name wat betreft de grote lijnen van het grondconflict en waar hij drie personen bij naam kon noemen, aangaf dat de zonen van één van hen zich aansloten bij de taliban en dat hij via zijn moeder en dorpelingen vernam dat deze personen hen opnieuw zouden bedreigen als de familie opnieuw aanspraak zou maken op de gronden. Hiermee weerlegt hij de hieromtrent gedane beoordeling echter nog niet en stelt hij deze evenmin in een ander daglicht.

Verder betoogt verzoeker dat de voormelde beoordeling *“de context van afhankelijkheid, familiale kennisoverdracht en leeftijd”* miskent en een onredelijk hoge inschatting maakt van wat hij kan worden geacht te weten. Hij stelt dat genealogische verbanden complex zijn en vaak ontoegankelijk voor jongeren die zelf buiten Afghanistan zijn opgegroeid. Hij wijst op zijn verblijf tot eind 2020 in Pakistan en benadrukt dat hij de meeste informatie over dit conflict via zijn vader vernam en dat de feiten uit 2015, toen zijn vader terugkeerde naar Afghanistan, hem ook pas nadien werden verteld. De ontbrekende kennis over bv. de namen van kinderen of details over de klachtenprocedure wijst hij verder aan zijn leeftijd en de beperkte toegang tot officiële documenten of juridische procedures. Hij merkt op dat zijn vader klacht zou hebben neergelegd bij het districtshuis, maar in rurale gebieden zoals Behsud dergelijke klachten vaak informeel worden afgehandeld of in het niets verdwijnen.

In dit verband moet allereerst worden herinnerd aan de eerdere vaststelling dat verzoeker geen volledig zicht biedt op zijn reële situatie voor zijn komst naar België, alsook dat hij niet beschikt over een (begin van) bewijs dat hij tot eind 2020 in Pakistan heeft verbleven. Dit zet zijn voormelde betoog reeds op de helling. Alleszins is de Raad van oordeel dat indien, zoals verzoeker voorhoudt, hij door het grondconflict een gegronde vrees op vervolging heeft, van hem toch op zijn minst zou mogen worden verwacht dat hij in staat is om de familiale banden met zijn vermeende vervolgers preciezer te duiden en meer concrete verklaringen af te leggen over zijn vermeende vervolgers. Verzoeker vertrok ook op ongeveer achttienjarige leeftijd uit Afghanistan en

verklaarde op het CGVS dat hij nog contact heeft met zijn familie (NPO I, p. 12; NPO II, p. 2). De Raad volgt verzoeker daarom niet in zijn standpunt dat er omwille van enige “*context van afhankelijkheid*”, “*familiale kennisoverdracht*” of leeftijd aanvaardbare redenen zijn die zijn te beperkte en te vage kennis kunnen verklaren of rechtvaardigen, of dat er van hem teveel werd verwacht. Door slechts in het algemeen aan te geven dat in rurale gebieden zoals Behsud klachten vaak informeel worden afgehandeld of in het niets verdwijnen, getuigt hij er ook vooral van dat hij niets concreets kan zeggen over wat er precies zou zijn gebeurd met de klacht die zijn vader neerlegde. Ook zonder officiële documenten mag trouwens terecht van verzoeker een meer gedegen en concrete kennis worden verwacht.

Verzoeker wijst nog op zijn verklaring dat zijn vader wist dat de bom enkel kon komen van hun tegenstanders, omdat niemand anders daar toegang had, wat volgens hem wijst op lokale kennis en onderlinge spanningen die voor zijn vader evident waren. Uit de vervolgens aangehaalde verklaringen blijkt echter helemaal niet dat niemand anders daar toegang toe had of kon hebben. Zo waren er blijkbaar ook arbeiders actief op dat moment. Dit betoog is andermaal niet van aard de gedane beoordeling aan te tasten.

4.2.9. Verzoeker betoogt ten slotte dat geen rekening wordt gehouden met het gevaar dat hij zal kennen bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn langdurig verblijf in Pakistan. Hij benadrukt het gegeven dat hij slechts enkele weken in Afghanistan heeft geleefd en stelt dat hij zich onmogelijk zal kunnen aanpassen aan de thans geldende Afghaanse normen en waarden. Hij stelt dat de Afghaanse gewoontes hem niet eigen zijn. Hij verwijst naar informatie in de EUAA “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023 over Afghanen geboren in Iran of Pakistan, of die aldaar gedurende een langere tijd hebben gewoond, met name dat het niet gewend zijn aan de Afghaanse normen en verwachtingen en een ontbreken van ondersteunend netwerk in Afghanistan het moeilijker kan maken om werk of onderdak te vinden. Nog wordt er hierin op gewezen dat Afghanen die lange tijd buiten Afghanistan hebben gewoond een sterk accent kunnen hebben, wat een extra belemmering kan vormen bij het vinden van een baan.

Zoals reeds werd vastgesteld, biedt verzoeker echter geen volledig zicht op zijn reële situatie voor zijn komst naar België en beschikt hij niet over een (begin van) bewijs dat hij tot eind 2020 in Pakistan heeft verbleven. Het staat aldus geenszins vast dat verzoeker slechts enkele weken in Afghanistan zou hebben verbleven. Verzoeker wees er trouwens zelf op dat hij in het verleden door zijn vader naar familie in Afghanistan zou zijn gestuurd, wat impliceert hij in dit land wel degelijk nog een familiaal netwerk heeft. Aan de aangehaalde problemen die zich binnen dit familiaal netwerk zouden hebben voorgedaan of het grondconflict kan, zoals reeds werd vastgesteld, geen enkel geloof worden gehecht.

Noch op de DVZ noch op het CGVS riep verzoeker trouwens een vrees voor vervolging door de taliban in op deze grond, zoals zou mogen worden verwacht indien hij werkelijk een dergelijke vrees heeft. Er kan ook worden aangenomen dat verzoeker in Peshawar steeds binnen een Afghaanse gemeenschap heeft geleefd. Hij verklaarde zo ook dat hij in Pakistan enkel contact had met Afghanen en er naar een Afghaanse school ging (NPO 1, p. 12). Uit zijn verklaringen blijkt ook niet dat hij in het verleden, toen hij vanuit Pakistan terugkeerde naar Afghanistan, enig probleem ondervond omwille van zijn eerder verblijf in Pakistan of om zich aan te passen aan de geldende waarden, normen of gewoonten. Hij duidt nergens concreet dat dit na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 of actueel alsnog anders zou liggen en toont niet aan dat hij op een van de gronden van het Vluchtelingenverdrag enige vrees voor de taliban zou moeten hebben. Inzake Afghanen geboren in Iran of Pakistan, of die aldaar gedurende een langere tijd hebben gewoond, leest de Raad in de EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van mei 2024 ook net dat zij over het algemeen geen vervolging moeten vrezen (p. 94-95). Verzoeker toont niet aan dat hierover in zijn geval anders moet worden geoordeeld.

4.2.10. Het geheel aan stukken en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij Afghanistan heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban of dat hij bij terugkeer naar dit land een dergelijke gegronde vrees heeft.

4.2.11. Verzoeker stelt verder dat hij nood heeft aan internationale bescherming omdat hij vervolging vreest door de taliban omwille van (gepercipieerde) verwestering.

4.2.12. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het

belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. In november 2022 gaf de conservatieve opperste leider Hibatullah Akhundzada opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 26).

Er is volgens de beschikbare bronnen geen ruimte voor politieke oppositie en de 'civic space' wordt door organisatie Civicus, een internationaal netwerk van maatschappelijk middenveldorganisaties, beschouwd als gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de '*legitieme heersers*' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 13, 23, 24). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 21 en november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het '*Taliban General Directorate of Intelligence*' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 24). Het MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 20) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 94, 101; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 136). Er is een curriculum goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassas maar de de facto-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun curriculum niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het curriculum van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de de facto-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige '*erg moderne*' en andere '*conservatieve*' madrassa's (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 106-107, 136).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buiten-echtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 e.v.).

Op 31 juli 2024 hebben de de facto-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door '*mentaal gehandicapte personen*' en kinderen te beëindigen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat

het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 29, 35).

Laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering zijn verboden, al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban die hun rol als legitieme heersers erkent tot op zekere hoogte gedoogd. Verder moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 24; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 24).

De de facto-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de de facto-regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale de facto-staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van het MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 28-29). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, November 2024, p. 30, 32-33, 35). Functionarissen van de de facto-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis, wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 31). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 27).

Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 32). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze te worden afgedwongen in rurale gebieden dan in steden zoals Kaboel en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. Het MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kaboel na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 27 en november 2024, p. 47).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"* van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"* waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het de facto-Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machts-overname en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 47). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat de taliban een zeer 'soepele' bewijsstandaard hanteren. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van het MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt gecontroleerd door leden van het MPVPV, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 20 en november 2024, p. 25). Volgens dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale medianetwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116 en EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022). Er zijn ook taliban-aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de de facto- regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zou gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake

van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51).

Niettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afgaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest werden geplaatst en ondervraagd. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, “*Afghanistan – Country Focus*”, november 2024, p. 44-45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kaboel zeer grondig en hebben de facto-immigratie- ambtenaren lijsten van gezochte personen, onder wie voormalige medewerkers van de ANDSF. Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een mullah over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met de de facto-autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel een probleem kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 45, wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld, zie EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55).

Het rapport van het Zwitserse Staatssekretariat für Migration (SEM) “*Focus Afghanistan. Return from abroad*” van 14 februari 2025 handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het “*Immigration Department*”, dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de geheime dienst GDI (General Directorate of Intelligence) van de *de facto* regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldt dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het Nationaal Verzetfront (NRF) of het Afgaanse Vrijheidsfront (AFF). Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met de organisatie “*Islamitische Staat in de provincie Khorasan*” (ISKP).

De IOM is verantwoordelijk voor terugkeerders vanuit Turkije en interviewt hen systematisch. In 2022 werden nog eerder agressieve ondervragingen en onderzoek op de luchthaven gemeld ten aanzien van terugkeerders uit Turkije, maar nu is dit niet meer het geval, omdat deze terugkeerders uit Turkije nu veeleer beschouwd worden als “*poor guys*” of sukkelaars. Turkije deelt de passagierslijsten met de Afgaanse *de facto* autoriteiten. In 2024 had slechts 2 % van de terugkeerders een paspoort. Verder reisde 97, 5 % van hen met een tijdelijk reisdocument dat lijkt op een taskara, specifiek uitgereikt voor hun terugkeer (p. 17-18).

De enige informatie die beschikbaar is over de behandeling van terugkeerders uit een westers land, betreft de chartervlucht vanuit Duitsland in augustus 2024 met 28 veroordeelde criminelen. Deze gerepatrieerden werden oorspronkelijk vastgehouden in een gebouw bij de luchthaven. Daar werden ze geïnterviewd door de de facto autoriteiten om hun identiteit na te gaan en daarna werden ze vrijgelaten. Hun familieleden moesten een verklaring ondertekenen dat deze personen geen misdaden meer zouden begaan. Het is niet gedocumenteerd of al deze personen zijn vrijgelaten. Volgens *Der Spiegel* zouden sommigen nog onder huisarrest staan. Enkel van hen getuigden later in Afghaanse media (p. 18).

De situatie na binnenkomst via de luchthaven van Kabul is de volgende. In 2021 is de IOM gestopt met het vrijwillig terugkeerprogramma vanuit Europese landen. In 2023 werd de ontvangstbalie in de luchthaven heropend. Deze wordt gezamenlijk bemand door de IOM en het Afghaanse ministerie van Vluchtelingen en Repatriëringen. Specifiek voor terugkeerders uit Turkije is er financiële steun van de IOM. Volgens een bron moeten vele jonge mannen voor zichzelf zorgen eens ze de luchthaven verlaten (p. 28-29).

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de de facto overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De de facto overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen daarom gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machts-overname door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"* worden gezien, kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die zijn *"verwesterd"*, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In de EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”*, mei 2024, p. 57-61).

4.2.13. Waar verzoeker te kennen geeft dat er te weinig objectieve en verifieerbare informatie voorhanden is om het risico van een terugkeer vanuit Europa naar Afghanistan te beoordelen, is de Raad er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift ook veel landeninformatie van na de machtsovername door de taliban bevat, doet hierover niet anders denken. In zijn nota wijst de commissaris-generaal bovendien op het rapport *“Focus Afghanistan. Return from abroad”* van SEM van 14 februari 2025, dat specifiek handelt over terugkeerders, ook vanuit het Westen. De bevindingen in dit recente rapport dienen de bovenhand te krijgen op het door verzoeker aangehaalde artikel waarin een antwoord van een woordvoerder van de taliban aan de Oostenrijkse krant Kronen Zeitung in augustus 2021 wordt aangehaald. Dit betrof ook louter een antwoord, zonder verdere context of duidelijkheid over de concrete vraagstelling, waardoor hieruit sowieso geen praktijk en in concreto vervolging ten aanzien van alle terugkeerders kon worden afgeleid. De Raad oordeelt dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming te analyseren.

4.2.14. Voor zover verzoeker gewag maakt van het leven onder talibanbewind, wijst de Raad er op dat een vrees voor vervolging concreet moet worden aangetoond. Uit de hierboven besproken landeninformatie blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, maar niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Uit de voorliggende landeninformatie kan niet worden afgeleid dat elke Afghaan die vanuit Europa terugkeert zal worden geveiseerd of onderworpen aan vervolging of onmenselijke of vernederende behandelingen, noch brengt verzoeker informatie bij die daar heden doet toe besluiten. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk.

4.2.15. In dit verband stelt de Raad allereerst vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen enkele concrete kritiek naar voor brengt op de beoordeling die hieromtrent in de bestreden beslissing werd gemaakt. Hij geeft aldus niet aan deze concreet te betwisten. Deze beoordeling, die de Raad bijtreedt, luidt als volgt:

“[...] In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden herhaald dat u geen volledig zicht biedt op uw reële situatie voor uw vertrek naar Europa. Maar, hoe dan ook, dient vastgesteld dat u reeds 18 jaar oud was op het moment van uw vertrek. U verklaarde bovendien dat u in Pakistan enkel contact had met Afghanen en er naar een Afghaanse school ging (CGVS I, p. 12). Er kan dan ook worden aangenomen dat u op het moment van uw vertrek naar Europa al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U spreekt bovendien zowel Pashtou als Dari en u verklaarde een soennitisch moslim te zijn (CGVS I, p. 3 en 6 en CGVS II, p. 2).

Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van 3,5 jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

U haalt aan dat u in België werkt in een wasserij en in uw vrije tijd alleen naar het strand gaat (CGVS II, p. 16). U verklaart dat u soms contact hebt met uw Afghaanse collega's buiten het werk en een goed contact hebt met drie Afghanen in uw opvangcentrum (CGVS II, p. 16). Uit uw sociale media blijkt eveneens dat u zich hier in Afghaanse middens ophoudt.

Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geledingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder.”

4.2.16. Verzoeker benadrukt weliswaar zijn verblijf in België sinds januari 2022, maar een louter verblijf van enkele jaren in een Westers land – en de eventueel door tijdsverloop ontwikkelde Westerse levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden – is in beginsel onvoldoende om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt verzoeker toe om aan te tonen waarom dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl, hem in de negatieve aandacht van de taliban brengen, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Tevens komt het aan verzoeker toe om concreet uiteen te zetten waarom het verblijf, de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden, ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd. Met zijn voormeld betoog slaagt hij hier niet in.

Verzoeker houdt in het kader van huidig beroep weliswaar voor dat hij (volledig) is verwesterd en louter nog de Westerse waarden deelt, maar hij laat na deze beweringen concreet en tastbaar uit te werken of hiervan een concreet bewijs bij te brengen. Hij beperkt zich tot de voorlegging van stukken in verband met gevolgde lessen Nederlands tweede taal, alsook een gevolgde module “basis schilder- en behangwerk”. Nog voegt hij zijn cv en een rapport van Ligo. Ten slotte legt hij een verklaring voor waarin iemand getuigt dat hij vriendelijk, positief, betrouwbaar en respectvol is en sterk gemotiveerd om zich in België te integreren en actief deel te nemen aan de samenleving. Dit is nog niet van aard dat verzoeker hiermee aantoont dat zijn verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, te meer gelet op de in de bestreden beslissing hieromtrent reeds gedane vaststellingen. Evenmin kan hieruit een toegeschreven verwestering worden afgeleid, in de zin dat hij blijk geeft van activiteiten, gedrag, een uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden gezien en/of die indruisen tegen de (religieuze) regels, wetten, gebruiken en normen zoals heden vormgegeven door de taliban. Evenmin liggen er concrete elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker iemand is die door zijn handelingen of gedragingen de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden of dat hij als zodanig zal worden beschouwd. Er blijkt niet dat bij verzoeker sprake is van een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban, laat staan dat hij uiting geeft van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst. Ten slotte maakt hij ook niet concreet aannemelijk dat dergelijke gedachte, opvatting of mening of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst. Verzoeker toont niet aan dat hij niet meer zou kunnen meegaan in de culturele waarden en tradities van zijn land, of dat hij er zich concreet tegen verzet.

4.2.17. Uit het voorgaande is ook gebleken dat verzoeker geen geloofwaardige problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan aannemelijk heeft gemaakt zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van problemen uit het verleden in de negatieve aandacht van de taliban of zijn lokale gemeenschap zal komen te staan in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Verder brengt verzoeker geen concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

4.2.18. Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermings-verzoek geen concrete

elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Er kan niet blijken dat verzoeker bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal netwerk in Afghanistan.

4.2.19. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat hij, gelet op zijn individuele omstandigheden, dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding.

4.2.20. De Raad besluit dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet kan worden aangenomen. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en verzoekers verklaringen in acht genomen en bekeken in hun onderlinge samenhang, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het oordeel dat aan verzoekers vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. Hij voldoet niet aan de voorwaarden om het voordeel van de twijfel te genieten.

4.2.21. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 3, 1) en 5) juncto artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niets wijzigt aan wat voorafgaat, nu de materiële voorwaarden om als vluchteling te worden erkend dezelfde zijn gebleven. Aldus kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) juncto artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niet worden aangenomen.

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Uit artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een *“reëel risico”* moet lopen. Het begrip *“reëel risico”* wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip *“ernstige schade”* door drie onderscheiden situaties te voorzien.

4.3.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.3.3. Het begrip *“ernstige schade”* in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft verder betrekking *“op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Deze bepaling stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet daarom worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, ptn. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft evenwel genuanceerd dat dit begrip niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM, nu de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, ptn. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., ptn. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

In zoverre verzoeker zich in dit verband allereerst zou beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en hij geen gegronde vrees omwille van een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding op basis van zijn verblijf in het Westen aannemelijk maakt.

Uit wat voorafgaat volgt verder dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in het land is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet worden erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel hun economisch beleid voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie bijgevolg niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden. De aangehaalde artikelen en rapporten werpen geen ander licht op de voormelde beoordeling.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de Taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.3.4. Ten slotte, opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging bijgevolg autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de Taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de Taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de Taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de Taliban en het National Resistance Front (hierna: NRF) en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds tussen de Taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername door de Taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *hit and run*-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de de facto-autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de de facto-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de Taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. ISKP daarentegen viseert zowel talibandoelwitten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Na gerichte acties door de Taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 – in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers –, de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiitische Hazara's. Op basis van de voorliggende informatie blijkt niet dat deze situatie sindsdien fundamenteel is gewijzigd.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen *de facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 59: “*In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces.*”) UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA, “*Afghanistan – Country Focus*”, november 2024, p. 58).

Er blijkt aldus niet dat er in Afghanistan nog sprake is van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld in deze provincies een hoog niveau bereikt, waardoor er minstens een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Verzoeker toont het voorhanden zijn van dergelijke persoonlijke omstandigheden niet aan.

Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van mei 2024 en in de EUAA “*Afghanistan – Country Focus*” van november 2024. Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofdzaak zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.3.5. De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4.3.6. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 inhoudelijk hetzelfde is aan artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn waarvan artikel 48/4, § 2, a), b) en c) de omzetting is. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de provincie Kunduz een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347.

4.4. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet. Volledigheidshalve wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, opgemerkt dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) juncto artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) juncto artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 aannemelijk maakt.

4.5. Gelet op de voorgaande bespreking toont verzoeker geen schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids-beginsel of het redelijkheidsbeginsel. Verweerder is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en hij steunde zijn beslissing op pertinente en draagkrachtige motieven. Ook moet worden aangenomen dat verweerder zorgvuldig te werk is gegaan. Zo blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verweerder heeft zich voor het nemen van zijn beslissing verder gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Verweerder heeft het beschermingsverzoek van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Waar verzoeker nog de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet worden beklemtoond dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming op grond van de aangehaalde wettelijke bepalingen. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een

verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde. Waar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift verwijst naar arresten van de Raad, kan het ten slotte volstaan op te merken dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

4.6. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven die door de Raad niet kan worden hersteld. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS